

И току що излѣзли индианкитѣ отъ засе-
лището, видѣли на срѣща конникъ, който идѣлъ
къмъ тѣхъ съ малката Земи прѣдъ себе.

Индианкитѣ видѣли, какъ този конникъ из-
веднажъ спрѣлъ коня си, цѣлуналъ момичето,
пустналъ го на земята, а самъ обърналъ коня
назадъ и избѣгалъ . . .

Голѣма била радостта на всички, когато
узнали, че Земи е намѣрена.

Но още повече се зачудили на куклата,
която Земи яко притискала въ обятията си. За
нищо на свѣта тя не искала да се раздѣли
съ нея.

VII.

Земи подробно разказала що се случило съ
нея: какъ тя попаднала при нѣкакви странни
човѣци, на които лицата били съвсѣмъ бѣли, . . .
бѣли . . . и какъ я посрѣщнали, а на трѣгване
й подарили това хубаво момиченце! . . .

Този разказъ на момиченцето поразилъ
всички. А военачалникътъ Ипевахо се дълбоко
замислимъ. Той отново свикалъ на съвѣтъ цѣ-
лото племе и имъ казалъ:

— Вие чухте, що се е случило съ мойта
малка Земи. Тя е била въ ржцѣтъ на бѣлитѣ.
Тѣ сж можели да я убиятъ и да ми причинатъ
болка и тѣга. Но тѣ я пустнали и галили, като
свое дѣте . . . Самиятъ имъ началникъ довелъ
моята малка Земи до у дома . . . Не, тѣ не сж
зли. тѣзи бѣли, не сж жестоки! . . . Ето испра-
щатъ ни и свое дѣте подаръкъ. Да се помиримъ
съ тѣхъ.